

(137)

Hermita, dijous 14-XI-50

Maria meva, sempre estimada: Dos dies sense castells
teva. Segurament que arri sobre la del dimarts. Ja et
deia, neneta meva, en la del dimarts meva, que la teva
del diumenge la llogia el dilluns al tard.

També crec jo, que
amb el retard que van les neves, llegiràs aquesta el
dia o la vigília del teu cumpleaños.asant així que vols
que et porti aquesta lletra? Res més que el meu de-
sij de qui ben aviat poguem reanudar el nostre vi-
re que es signal com si diguessim la felicitat dels
dos. Ni tu ni jo se valen separats. Ens correquem
patim. No hi ha complement només que un vora l'al-
tra. Et porten també aquesta ratlla, el desij que tin-
pis llarga vida plena de goig i ditxa. Et porten
també el meu cor i el meu amor reanudat sempre
i creixent cada dia més. Ja et tornaré a escriure, però
sejup que la que t'escrivi el diumenge i el propi
dilluns serà un consolari d'aquesta i un reafirmament
en els meus desitjos.

En dies fa uns dies: "No em compis res, que
peron falta puden fer-te el diver". Si, neneta meva, ha-
ria pensat comprar-te alguna cosa que fos com el record

en la seva diada. Avui he estat a comprar i pots ben
creure que no he trobat res, ni un llibre. Volia com-
prar-te dues agulles de fer, jersai però m'he dit; la
meua dona ve i m'encurirà i no ho he fet. T'ho con-
fesso sincerament. No valien gran cosa, però omplien. Tu
et dic perquè no ho he fet, perquè fins hi tot és ridícul
fer un paquet amb aquesta misèria. No t'india, doncs
altre record que la carteta, que ja se valorarà, plerament,
Veritat invocat meu?

Per aquí tot veu igual. Res de nou. No tinc
encara els papers. Estic però aferrat a la idea
que coneixes. Sortir d'aquí per si puc arreglar la
situació per passar l'hivern o esperar en condic-
ions millors el dia de la sortida per Mèxic. Anirà
a Montauban i Toulouse i veurà que hi ha, un xiest
espanyol paleta que menja a casa el patió i viu
albir de Carcassonne, em ha assegurat que qui s'arriba
a Marsella, el consol general li fa un paper i a la pre-
fectura te'l timbra i ningú allavors et molesta. No
sé que hi haurà de cost en això. Però fins hi tot suposant
que sigui cert, de gran mal no et farà si no tens medis
suficients de vida per seguir aquí. Cal treballar i esperar
i es ventilar algunes coses que ara són al orde del dia

per a veure com peta això i si hi ha emigració aviat
o per contra, faran seleccions estranyes. Jo crec el primer
que s'aconseguirà mitjà la gent tota sense distinció, i
que no arrellegaran a ningú a excepció d'alguns caps
gros, o bé d'alguns d'aquells que hi ha, que no tenen
la consciència neta i han de respondre d'alguna barra
lassada. Ja t'ho dic. Fan aviat tinguin els papers
demaneu permís i si dirigeix la cosa, els xicots d'aquí
t'enviarien algun paquet que tu després ja m'enviaràs
a mi. No vull sortir carregat sinó amb el meu just da-
munt, car se'ns veu retornar aquí i no val la pena
i només em faria estorbe qualsevol cosa que nosseu tenir
valor aquí, car si sortíssim ho donaria o bé hi lleguem
quasi tot.

Jo m'avanço perquè sé que passaria aquí. Avui
amb la pena i treball, ens sostenim. Anem trobant alguna
patata, però cada dia amb més dificultat. Vivim sempre
al dia i quan hi ha més, arrelleguem menjar per tres dies.
Ara ja no trobem cap ou, ni res que complementi el plat
de patates. Vindran després les pluges, el fred i jornals
i tot serà un moment. Menys mal que no planyem el
pa. festa racionat però en trobem bastant. Al menys
en una C1a si puc escollir podria estar vora una setant

i ultra la relació que hom pot fer, tens la cosa de
la jamaica assegurada.

Això sempre és un refugi i hom hi pot tornar sem-
pre, perquè no hi aguanta ningú de francès.

I ben poquetes coses més que dir-te. Que t'enyora
molt, que t'estimo. Que en les bones llargues de nit
acuramat al llit penso i forjo la felicitat que ens
esguarda. Costa molt d'equilibrar. Són voreta des anys
ja que anem perduts els dos per aquestes terres franceses.

Per a nosaltres seran sempre terres ben bon simpàtiques,
Terra d'enyorances i on no haurém pogut, (ni volíssim
avui) trobar el caliu per a forjar-hi la felicitat dels
nostres cors. Amb tot hem guanyat un pocs batalles.

Poguerem sortir d'allà i aci hem sabut conservar
nos' un que el diamant, el nostre amor. Aquell
amor senzill que era enveja de no poes. Aquest
amor tan nostre i que ha fet el miracle de mantenir
dre'ns sempre uní fersus, dia que passim. Ah! Quan
el sol brilli als nostres rostres, com pochem explicar coses
i coses. Hem viscut que veu som vells d'experiència i
sabem aprofitar els dies que el destí, ens reserva de feli-
citat encara.

Salutacions. Petons a Tani i Marcellí

Una forta abraçada i el amor per del sempre (en
Pere)